

DUVOISIN JAUNAREN OROIMENGARRIARI.¹

Iltzen danian erri bateko
 Seme bat guztiz leyala,
 Iltzen danian doaiz beterik
 ¡Aztutzen ez da iñola!
 Baizik goitzen da aren oroitza
 Maite maiterikan nola
 Amak aurrari nai dion gisa,
 Intza soroak bezela,
 Choriyak bere arbola eta
 Nekazariak echola.

Nik nai dizutan gauza donkitu
 Ez da urrez estalia,
 Ez da koroia arri fiña dun
 Aberats dizdizaria;
 Nere gogoak eskeingo dizu
 Malkoaren itz eztia,
 Samiñak senti duben antsiya
 Pake santu naigarria,
 Umezurtz batek egingo luken
 Beziñ kantacho tristia.

Bañan... ez! zaude! askotan negar
 Barrenak egiñagatik,
 Askotan ere penak berekin

(1) Yurreta-ko Euskal-festetan Mr. d' Abbadie-k eskeñi zuen garai saria —onzurrea eta makilla-irabazitako moldaera.

Atsegin dauka nasturik;
Bestela nola mundua igaro?
¡Begira baga tartetik
Mariñel gizagaisoak nola
Eriotzaren ondotik
Ikusten duben odoi urdiña
Bendabalaren atzetik!

Ez gininduke penak ainbeste
Menderatuko lurrean
Gure bizitza balitz loreak
Izaten diran moduan;
A!... Zergatikan jartzen danian
Lore bat igarturikan,
Badakagu, bai, beste bat ura
Beziñ ona sarjindikan;
Bañan gizon bat iltzen danean
Guztiz ernea..., ¡Nondikan!

Gaur edo bigar diyotenean
Euskal-erriko kondairak
Adiarazten, asirik bere
Seme argien doaiak;
Ta diranean arkitzen gero
Beste gizaldi berriak,
Ta banaturik lurretik gaurko
Bizirik gauden guziak,
¡Duvoisin zein zan... jakindukodu
Beti Euskaldun-erriak!

FRANZISKO LOPEZ ALEN.

